Р Е Ш Е Н И Е
№ 43902

гр. София, 09.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 75 състав,** в публично заседание на 02.11.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **9044** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Г. С. Ц. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2542468 от 05.07.2026 г., издадена от Е. М. В. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която е приложена принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач, който е извършил нарушение по чл. 175а, ал. 1 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца, и е отнето СУМПС №[ЕИК].
В жалбата се твърди нищожност на оспорената заповед поради пълно несъответствие с целта на закона, а при условията на евентуалност – незаконосъобразност на същата на основанията по чл. 146, т. 2–5 АПК. Изложени са доводи, че наложената мярка има санкционен характер и не обслужва превантивната цел по чл. 171 ЗДвП, тъй като описаното в акта деяние представлява еднократно поднасяне на автомобила при маневра завой и към момента на издаване на заповедта липсва продължаващо нарушение, което да бъде преустановено. Поддържа се, че липсват фактически и материалноправни предпоставки за прилагане на мярката, тъй като не е установено конкретно използване на пътя за „други цели“ по смисъла на чл. 104б, т. 2 ЗДвП, а поведението на водача евентуално би могло да се квалифицира по чл. 20, ал. 1 ЗДвП, за което не се предвижда процесната ПАМ. Претендира се прогласяване нищожността на заповедта, евентуално

нейната отмяна, и присъждане на направените по делото разноски.
В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с процесуалния си представител адв. П., който поддържа жалбата на изложените в нея основания.
Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, редовно призован, не се явява и не изпраща представител в съдебно заседание. В съпроводителното писмо при изпращане на административната преписка е направено изрично възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.
Административен съд – София-град, Трето отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:
На 05.07.2026 г. срещу Г. С. Ц. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 5487462 от младши автоконтрольор Е. М. В. в присъствието на свидетеля-очевидец Д. Т. Ч., за това, че на същата дата около 18:35 ч. в обл. С., общ. Столична, [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], управлява лек автомобил „М. С. 320 С.“, с рег. [рег.номер на МПС] (регистриран на М. Г. К.), като на кръстовището с [улица]при маневра десен завой на път, отворен за обществено ползване, умишлено извежда МПС извън контрол, като форсира двигателя (подава рязко газ) и поднася задната част на автомобила в съседната пътна лента, с което не ползва пътя по предназначение. Прието е, че с тези действия водачът виновно е нарушил чл. 104б, т. 2 ЗДвП – водач на МПС използва пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. С АУАН са иззети като доказателства СУМПС №[ЕИК], СРМПС №[ЕИК]. Съставена е докладна записка. Снето е сведение от нарушителя.
Въз основа на съставения АУАН е издадена процесната Заповед № GPAM-2542468 от 05.07.2026 г., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП на Г. С. Ц. е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца“, и е отнето СУМПС №[ЕИК].
Заповедта е връчена на жалбоподателя лично срещу подпис на 05.07.2026 г.
В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства документите, съдържащи се в изпратената от административния орган преписка, в това число: АУАН серия GA № 5487462 от 05.07.2026 г.; оспорената ЗППАМ № GPAM-2542468 от 05.07.2026 г.; сведение; справка от АИС-КАТ Регистрация; писмено възражение от водача; докладна записка; справка картон на водача; Заповед № 513з-9720; Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи. Нови доказателства в съдебното заседание не са приемани.
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано лице – адрсат на акта, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол по силата на чл. 172, ал. 5 ЗДвП, поради което е процесуално допустима.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
На основание чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1, изр. първо ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.
Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 ЗДвП е определил структурите на МВР, осъществяващи контрол по ЗДвП, сред които е и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание законовата делегация по чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. е оправомощил длъжностни лица от дирекцията да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171 ЗДвП, сред които по т. 1 са полицейските органи от отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Издателят на акта – младши автоконтрольор Е. М. В., заема длъжност на полицейски орган в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, поради което е разполагал с материална и териториална компетентност за издаването на оспорената заповед.
Процесната заповед е издадена в изискуемата от чл. 59, ал. 2 АПК и чл. 172, ал. 1 ЗДвП писмена форма и съдържа изискуемите реквизити, вкл. фактическите и правни основания за издаването ѝ. В заповедта изрично е посочена нарушената нормативна разпоредба, съставляваща елемент от фактическия състав на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП. Налице е ясно словесно описание на констатираното нарушение - че водачът на посочената дата и място управлява МПС и на кръстовище при маневра десен завой на път, отворен за обществено ползване, умишлено извежда автомобила извън контрол чрез форсиране на двигателя (подаване на рязко газ) и поднасяне на задната част на автомобила в съседната пътна лента, с което използва пътя за други цели извън предназначението му за превоз на хора и товари. Това поведение е субсумирано под състава на чл. 104б, т. 2 ЗДвП, което от своя страна попада в диспозицията на санкционната разпоредба на чл. 175а, ал. 1 ЗДвП, предвиждаща наказание лишаване от право да се управлява МПС. Фактическите основания са достатъчно подробни и индивидуализирани, което е дало пълна възможност на адресата да разбере съображенията на органа и да организира защитата си.
При издаването на оспорената заповед не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Нарушението е констатирано и описано с АУАН серия GA № 5487462 от 05.07.2026 г., съставен от компетентен контролен орган в присъствието на нарушителя и свидетел-очевидец. Препис от акта е връчен надлежно на Ц. на същата дата, с което е уведомен за правото си да депозира възражения в законоустановения срок. Видно от материалите по административната преписка, жалбоподателят е депозирал писмено възражение пред наказващия орган, с което е упражнил в пълен обем правото си на защита в рамките на производството.
По материалната законосъобразност на акта:
Съгласно чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП, временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 12 месеца за нарушения по чл. 175а, ал. 1 ЗДвП. От своя страна, разпоредбата на чл. 175а, ал. 1 ЗДвП предвижда, че се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който организира или участва в нерегламентирани състезания по

пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Разпоредбата на чл. 104б, т. 2 ЗДвП въвежда изрична забрана за водача на моторно превозно средство да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.
Съдът намира, че административният орган е провел пълно доказване на релевантните за спора факти. Съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП, редовно съставените актове за установяване на административни нарушения по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В настоящия случай отразените в АУАН констатации не са опровергани с допустими доказателствени средства. От приобщените по делото писмени доказателства от преписката – АУАН и докладна записка, безспорно се установява, че на посочената дата и място жалбоподателят е управлявал лек автомобил „М. С. 320 С.“, като при завиване умишлено е форсирал двигателя и е поднесъл заднат част на автомобила в съседната лента за движение, извеждайки го извън контрол („дрифт“). Действията по демонстративно форсиране и странично поднасяне на автомобила на пътно платно, отворено за обществено ползване, сочат на използване на пътя за цели, несъвместими с обичайното му предназначение за безопасно придвижване и превоз на хора и товари по смисъла на чл. 104б, т. 2 ЗДвП.
Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че деянието представлява обикновено нарушение на правилата за контрол над превозното средство по чл. 20, ал. 1 ЗДвП. Извеждането на превозното средство извън контрол чрез целенасочено рязко подаване на газ и странично поднасяне в съседна пътна лента на кръстовище представлява поведение, надхвърлящо пределите на обикновената загуба на контрол при несъобразена скорост, и пряко осъществява състава на забраната по чл. 104б, т. 2 ЗДвП. Доколкото за това нарушение нормата на чл. 175а, ал. 1 ЗДвП предвижда лишаване от право да се управлява МПС за срок от 12 месеца, материалноправните предпоставки по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП за временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността са били налице към момента на издаване на оспорената заповед.
Неоснователен е и доводът за несъответствие на заповедта с целта на закона и за нейната нищожност на това основание. Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП нямат правораздавателен или санкционен характер. Те са мерки на държавна принуда с превантивна и обезпечителна насоченост, целящи осигуряване безопасността на движението по пътищата и предотвратяване на опасността от извършване на нови нарушения. Законодателят изрично е предвидил прилагането на мярката „до решаване на въпроса за отговорността“, което означава, че тя се налага именно въз основа на констатираното с АУАН противоправно деяние, без да е необходимо към момента на издаване на заповедта нарушението да продължава като трайно състояние или да има влязло в сила наказателно постановление. С временното ограничаване на възможността водачът да управлява МПС се реализира законоустановената превантивна функция за защита на живота, здравето и сигурността на останалите участници в движението. Поради това оспорената мярка съответства изцяло на целта на закона.
С оглед на изложеното съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в установената форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните норми и с целта на закона. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.
По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд –

София-град, Трето отделение, 75-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. С. Ц. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2542468 от 05.07.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.
Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.